

A MUNKÁSRA

Hősök hőse, nyújtsd ide kérges markod,
Nyújtsd derék kezed, hogy a munka-gyúrte
Nyers barázdáit remegő ajakkal
Érje a költő!

Hódolattal im. sanyarú redőin,
Érdes ráncain eredendő bűnre
Bűntetön sújtó dühödött egéknek
Olvassom átkát!

Cél felé törő útaidra, ember,
Küzdelem kísér: örök intelmedre
Őskor óta hűn viseled pecsétjét:
Homlokod őrzi.

Gyatra embernem közepén meredsz a
Tiszta ég iránt, valamint a gránit
Törzsök, — suttogó terebély, koroknak
Hírdeted egyre:

Zsoltár gyötrelmét eme embernemnek,
Sorsok áradó veríték meséit,
Tenger fájdalom sóhaját viharnak
Bontva az űrbe!

Igy meredsz: emelt karod izmos tömbje
Ég felé feszül, egyedüli lény, ki
Méltó — homlokát koronázza dicsé
Győzelem éke.

Ha a hivalgó arany, élkő nem csak
Véres küzdelmed salak üdve volna,
S föl sem ér biz az kicsi gyermekidnek
Drága szemével,

Játszadozva míg símogatja jobbod
Őket s érdes nagy tenyered kacsóik
Érik, biztatón erejét növelve:
Edes a munka!

Rajta! álld, csak álld a sarat! te büszke
Férfiú: te vagy kinek szíve mélyén
Lángok lángja ég: eredőnk egyenlő
Jogra teremtett!

Pöre-bennünket anya szül, halandó,
 Botló láb alatt pora egy a rögnek,
 Zsarnok pompa, fény ahol átal-száguld,
 — Kétkezi munkád! —

Minden lényre hint a Nap is közös fényt,
 Egyaránt bajos biz a végső búcsúnk,
 Vár falánk pondrós iszonyattal a sir — hol
 Hát a nemesség?

Óh — a lélekben! Henye tétel: dönts meg!
 Zendül századunk: jogot ont a fénye.
 Támaszt vár a nép; — a vas itt erősebb
 Nyegle jogarnál!

Tiszta homlokú, szabad emberként ha
 Jár majd, mint dukál, s derekat se hajlít
 Unosuntalan kegyes úrnak, s léssen
 Ember az ember,

Még az Isten is derül ám mosolyra,
 Első ízben, ott, amióta nézi
 Hat nap alkotott csoda műremekét:
 Lenge tanyánkat.

Lomha századok sora kellett néked,
 Hogy e tákolmány laza szerkezetjét
 Rendezd: nem lengtél tarajos vízen. Itt
 — Ajkkal a földön!

Hősök hőse, nyújtsd ide kérges markod,
 Illetné ma rajt szarjarú redőt
 Toprongyos szegény, valamint kegyelmes,
 Hódoló csókkal,

Jámbor ajk amint omol üdv-sóváran,
 Szent malasztra vágy hevítő ereklén:
 Üdvözülne — nyújtsd neki markod: lelké
 Üdve legyen ma!

Üdvözítse hát kezéd kínja, s akkor
 Éden lesz a föld, lakomája tárul —
 S számúzottje lesz, kinek munka-üdvben
 Nem vala része!